

"לדורות" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצולי השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים מפורסם באתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: מרדכי	שם פרטי: דוד
--------------------	-----------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה
במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

שם משפחה איתו נולדתי: ג'וני		בלועזית	
שם פרטי איתו נולדתי: דוד		בלועזית	
שנת לידה: 1935		מין: זכר	
עיר לידה: יואנינה		בלועזית	
שם פרטי ושם משפחה של האב: מרקו מרדכי		שם פרטי ושם נעורים של האם: רבקה מרדכי	
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: יואנינה		בלועזית	
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה)		מקצוע לפני המלחמה: (תלמיד, סנדלר, מורה)	
מקומות מגורים בתקופת המלחמה: (שם העיר או האזור ושם הארץ)			
במידה והיית בגטו, ציין את שמו		בלועזית	
במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו		בלועזית	
המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי:		תאריך השחרור: 1946	
במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)		ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור חיפה. משם גורשנו לקפריסין	
במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין ממתי עד מתי יוני 1946 עד דצמבר 1946 כשהגענו לארץ		שנת עליה: 1946	
		במידה ועלית באנייה, ציין את שמה " הנרייטה סולד"	

אנא ספרי/י על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: הבית בו גדלת, בית הספר, חברי ילדותך; במה עסקו הוריך, המשפחה המורחבת, חגים ומאכלים)

נא לכתוב בגוף ראשון

נולדתי בשנת 1935 ביואנינה שביוון, הייתי בת 5 בערך ולפני המלחמה עברנו לגור באתונה ברחוב אנה פטרלנה בית מס' 23, עד שהגרמנים נכנסו, למדתי כיתה א' עד ב' עד למלחמה, לאבי היו משאיות והיה מעביר סחורה מאתונה לכפרים בתפוזרת, אוכל יווני למשל.

נא ספרי/י על קורותיך בזמן המלחמה

(גירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים במחתרת, השתתפות בבריחה או בהתנגדות, האנשים שהיו בסביבתך בגטו או במסתור, במי נעזרת או אולי למי עזרת):

כשנכנסו הגרמנים ליוון גם האיטלקים היו איתם בצבא. לגרמנים היה להם משרד שבעלי המשפחה היו חייבים לדווח שם אם ישנה אישה, כמה ילדים ברשותם, מה שמותיהם ולספר על המשפחה ולכל אחד יש עד כמה שזכור לי כחודש וחצי ואבא היה הולך למשרד, מדווח על המשפחה, חוזר והולך שוב עד שיום אחד אבי לא חזר הביתה. לא ידענו בדיוק מדוע הוא לא חזר כי עקב עבודתו לפעמים הוא היה נעדר יום או יומיים בגלל נסיעות ארוכות, לא ידענו כי בעצם הוא נתפס. במהלך הימים האלו היו שמועות שהתחילו לתפוס את היהודים, אני בתור ילד זוכר ששמעתי פסיעות חזקות על הליכה על מדרגות מהשכונה התחתונה לעליונה, רצתי הביתה, הודעתי לאימי ולאחי הגדול שעליהם לברוח מבית ואכן ברחנו לביתנו של הכומר שהיה קרוב לביתנו. היינו בקשר עם הכומר היות ואבי היה מביא לו דברים כמו קמח וסוכר והיה דואג לו לאוכל כי בשנות ה-40 היה חוסר במזון והכומר זכר לו לטובה את מעשיו. הכומר החביא אותנו בביתו כי ידע שבגלל שהוא כומר לא יערכו חיפוש בביתו, הוא הסתיר אותנו כחודש-חודש וחצי. היו הרבה משתפי פעולה יוונים שהיו מספרים היכן גרים יהודים ולכן נאלצנו כל פעם לעבור למקום אחר, במיוחד הסתתרנו אצל הנהגים שעבדו עם אבא שלי, כל הזמן החלפנו מקום והיה קשה לשרוד בצורה הזאת. הרב היהודי אמר להתנצר לפי התהליכים הנוצריים כגון- לעבור טבילה, אני, אחי ואימי ולהישאר בשמות היוונים כמו- כן להקפיד ללכת כל יום ראשון לכנסייה שיחשבו שאנחנו נוצרים. לפני המלחמה היינו במצב כלכלי מצוין והיו לנו משרתות, בגלל שברחנו מהבית במהירות לא הצלחנו לקחת כסף או בגדים ואימא הייתה צריכה ללכת לעבוד בכל מיני עבודות מזדמנות כדי לשרוד. גם אני ואחי מוכרו סגירות כדי לעזור לאימא אבל אני שהייתי ילד קטן מכרתי סגירות לא בהצלחה יתרה כי היו מרמים אותי בקניה. התקופה הזו הייתה ארוכה, עד שהגרמנים יצאו מיוון.

אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

(השחרור וחזרתך הביתה, חייך אחרי המלחמה, העפלה/ עליה):

הסוכנות היהודית שבזמנו שמה היה הג'וינט הקימה בית יתומים במקום שנקרא גיסיפיה, רחוב באתונה שבו אני ואחי גרנו עד שעלינו לארץ, אימי נשארה בבית לפרנס את עצמה והייתה מגיעה מידי פעם לבקר אותנו. תוך שהייה בבית יתומים שבו גרנו בין שנה לשנה וחצי התחילו לשלוח ילדים לארץ, אחי עלה בעלייה לגאלית וקיבל דרכון והוא נשלח לקיבוץ גבת ליד רמת דוד בו הוא למד ועבד עד אחרי הצבא. היות ואני קטן ממנו אז סירבתי לעלות לארץ יחד איתו כי לא רציתי להשאיר את אימא לבד ורק אחרי תקופה של יותר מחצי שנה שבה אחי היה כותב לי מכתבים בהם הוא תיאר את ארץ ישראל ואת המצב הטוב ואת התפתחות הילדים בארץ. גם אני רציתי לבוא ואז כבר לא היו עליות לגאליות ואני עליתי באופן בלתי לגאלי, הגעתי לחיפה ועברנו הרבה תלאות בדרך באונייה, הגענו לנמל חיפה לאחר כעשרה ימים שהיינו ביים וסבלנו מחוסר אוכל ומים, היינו צריכים להסתפק במועט. הבריטים אז שלטו בארץ, תפסו את האונייה שלנו הוגלינו לקפריסין. לאחר חצי שנה בקפריסין, הגענו לארץ, עלינו באונייה כ-40 ילדים יוונים, בארץ שלחו אותנו לנהלל ושם חילקו את הילדים, כל ילד למשפחה אחרת, אני גרתי אצל משפחת גרבר שהיום שמם עוברת לרגב. אצל משפחת גרבר גרתי עד גיל הצבא, אימי נשארה ביוון ונישאה לבעל יווני אשר כל משפחתו נשרפה בשואה, שמו אברהם כהן, כל 7 ילדיו ניספו בשואה. אימי ואברהם עלו לארץ בשנת 1949 ואת אבי הביולוגי לא ראינו מאז שנלקח בזמן המלחמה אבל שני אחיו הצליחו לשרוד את השואה אחרי שהיו במחנה אושוויץ וחזרו ליוון. את משפחותיהם, כולל סבא וסבתא מצד אבי ואימי הרגו הנאצים בשואה אבל עם אחיו של אבא שגרים ביוון אני בקשר הדוק.

נא ספרי/י על חייך בארץ

(תחושותיך בעת עלייתך ארצה, פעילותך הציבורית או התרבותית, המשפחה שהקמת, המסר שברצונך להעביר לדורות הבאים):

אני הגעתי לנהלל בתור ילד קטן, נשלחתי לבית של משפחה מאמצת והגבר בבית היה אדם מבוגר שחי עם אשתו, ובבית, בתור ילד עזרתי במשק, לא היה קל, עבדתי וגם למדתי. אח"כ בצבא שירתי בצנחנים בגדוד 890 ולאחר הצבא עזבתי את נהלל כדי לעזור לאימי שהייתה במצב כלכלי קשה. מועצת רמת-גן אירחה את כל הצנחנים ודאגה להם לבית ועבודה אבל היות ואני רציתי לעזור לאימי, הגעתי לבית שאן ועבדתי בחווה חקלאית כי היה לי רקע חקלאי, מילאתי כל מיני תפקידים כשהאחרון הוא ניהול החווה. שם הכרתי את אשתי שעבדה בחווה בתור פועלת ובסוף 1957 נישאנו ונולדו לנו שני בנים ובת. בתי גרה בחו"ל כיום.